

at man særlig har set paa dette —, vil man maaske sige, at Landbrugets Forhold er gunstige, men vil de blive ved at være det? Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de sidste Dages alvorlige Begivenheder, men de er i hvert Tilfælde af den Art, at der er en ikke fjerntliggende Mulighed for, at den økonomiske Stilling vil meget væsentlig forringes for Landbruget, i alt Fald for det mindre Landbrug — og ved det mindre Landbrug mener jeg ikke netop, man kan stoppe ved en Grænse paa 10,800 Kroners Ejendomsskyld, som Finansministeren gør det, men jeg tager betydelig mere med —, og det gælder særlig dem, der har købt til de høje Ejendomspriser. Det samme maa naturligvis siges om dem, som har købt Husejendomme i Stationsbyer eller Købstæder til meget opskruede Priser. Desuden vilde jeg finde det ret ejendommeligt, om man vilde paalægge en Ejendomsskyld, der er 50 pCt. højere end den normale, medens man samtidig vil hindre vedkommende Husejer fra at sætte Huslejen op; og det vil man jo. Man ønsker med Rette at holde Huslejen nede, ønsker at forhindre en Huslejestigning, for at en saadan ikke paa skadelig Maade skal forøge den herskende Dyrtdid og for at hindre Bolignøden. Men ønsker man det, maa man afholde sig fra at lægge saadanne ekstraordinære Byrder over paa Husejere, som Husejerne er afskaarne fra at overvælde; og hvis man vilde tillade dem at overvælde denne forøgede Skat, vilde man have naaet Topunktet af Urimelighed, for saa vilde den Byrde, som er ment at skulle hvile paa de bedre situerede, komme til at hvile paa Lejerne, og det baade paa de mindre og paa de mere velstillede Lejere i Flæng og naturligvis mest paa de mindre velstillede. Alle disse Betragtninger, mener jeg, viser, hvor uegnet en ekstraordinær Forhøjelse af Ejendomsskylden er som Skattegrundlag i en Situation som den nuværende. Nej; lad os lægge Indtægts- og Formueskat paa de større Indtægter og Formuer, saa er der ingen, der kommer til at svare af andet end af den økonomiske Stilling, han virkelig har, saa bliver intet falsk Kriterium opstillet — og jeg paastaar, at Ejendomsskylden er et saadant falsk Kriterium —, saa kommer ingen til at skatte, uden at han virkelig har haft en større Indtægt, og uden at han virkelig er i Besiddelse af den Formue, som beskattes.

Den højtærede Finansminister antydede, at han var villig til at forhandle om to

Spørgsmaal, som stærkt berører den bestaaende Indtægts- og Formueskattelovgivning, nemlig om tvungen Selvangivelse, særlig for Formuer, og om det skattefrie Mindstemaal, som nu er 600 Kr. paa Landet, 700 Kr. i Købstæderne og 800 Kr. i København. Ministeren anførte selv forskellige Grunde, der kunde tale for at tage disse Spørgsmaal op til Overvejelse, særlig Skattegrænsen, hvor unægtelig Dyrtdiden af sig selv presser Grænsen for Skatteevnen opad. Jeg skal paa mit Partis Vegne sige herom, at endskønt vi indrømmer Rigtigheden af, hvad Finansministeren udtalte, at det er vanskeligt i en midlertidig Lov at tage den Slags Spørgsmaal frem, som berører vigtige Principper i selve den bestaaende Hovedlov, skal vi dog være villige til at deltage i Forhandlingerne saavel om tvungen Selvangivelse for Formuer som angaaende Skattegrænsen. Og hvis man kan enes derom —! jeg forudsætter, at det er den Art Ting, som under den politiske Tilstand, vi lever under nu, jeg skal ikke bruge forslidte Ord, men kun sige: den ejendommelige politiske Situation, vi lever under, ikke skal gennemføres, medmindre der er fuldkommen Enighed derom. Men under denne Forudsætning skal mit Parti ogsaa være villigt til at forhandle om begge disse Spørgsmaal.

Jeg skal slutte med et Par Bemærkninger om det ønskelige i at aabne Indtægtskilder for Staten ogsaa ad andre Veje end de her angivne. Finansministeren har med en vis Ensidighed, forekommer det mig, under hele den nuværende Krigssituation holdt sig til at ville skaffe Indtægter ad Personbeskatnings og Selskabsbeskatnings Vej. Den eneste Undtagelse herfra var Børsstempelskatten, til hvilken dog ikke Finansministeren, saa saa vidt mig bekendt, tog Initiativet. Jeg tror, det blev taget i det andet Ting, i hvert Fald var Sagen drøftet vidt og bredt her paa Rigsdagen, inden der skete noget i saa Henseende. Den højtærede Finansminister har altsaa en afgjort Forkærlighed for at tage Skatten som Person- og Selskabsskat, og jeg kan for saa vidt være enig med ham heri, som jeg indrømmer, at der er ingen Beskatning, som bedre passer for Krigstilstanden og er mere berettiget end Merindtægtskatten. Særlig bliver denne berettiget, jo mere den former sig som egentlig Krigsindtægtsskat. Men ogsaa som den er, er den i det store og hele en Skat, vi kan forsvare, og jeg har baade nu og tidligere udtalt, at jeg mener, at de større Ind-